

Nicole Boyle Rødtnes

BLITZ

JAGTEN PÅ DE UNGE HELTE

Illustreret af
Bodil Bang Heinemeier

★ ★
Alvilda
★

**BLITZ ER EN DEL AF
SUPERHELTEGRUPPEN
DE UNGE HELTE.**

Læs mere om heltene her:

Da Danny får fingre i en dragt, der gør, at han kan gå igennem vægge, gøre ham usynlig og flyve, bliver han til superhelten

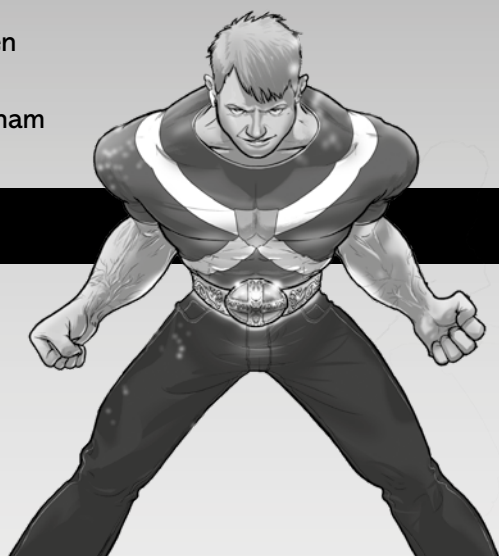
GHOST

Siri bliver angrebet af giftslanger og går i koma. Da hun seks måneder senere vågner, vokser der slanger ud af hendes hovedbund, og hun bliver til superhelten

MEDOSA

På en skoleudflugt til Kronborg Slot finder Simon en hemmelighed, der giver ham enorme kræfter og som gør ham til superhelten SKJOLD.

SKJOLD

En mystisk ulykke giver pigen Malou eksplosive kræfter og gør hende til superhelten

NORDLYS

Efter at være blevet bortført af rumvæsner får Joakim evnen til at se folks dødsdag og ændre den. Han bliver til superhelten

BLITZ

Mit navn er Joakim Iversen.

Jeg er en helt almindelig dreng. Eller det var jeg, indtil jeg blev bortført af rumvæsner. Det lyder skørt, men det er sandt.

Det lykkedes mig at flygte fra deres rumskib. Men noget er forandret. Jeg kan se uden briller nu. Og på rumskibet kunne jeg pludselig få en masse ting til at bevæge sig, uden at jeg selv vidste, hvordan jeg gjorde det.

Men det underligste ved det hele er, at jeg er begyndt at se et tal over alle andre menneskers hoveder. Tallet tæller ned, men jeg aner ikke til hvad. Jeg er bange for, at det hænger sammen med det, jeg så på rumskibet: Rumvæsnerne havde lavet menneske- og dyredragter. Og jeg hørte dem tale om ”invasion”. Måske planlægger de at invadere Jorden!

JEG ER IKKE SKØR

”Jeg er ikke skør.” Det er nok den sætning, jeg har sagt flest gange den seneste uge. Først til mor. Så til politiet. Og nu til en børnepsykolog. Hun sidder og nikker, men måden, hun skribler løs på sin lille blok på, fortæller mig, at hun helt sikkert ikke tror på mig.

Jeg synker tilbage i stolen. Hvorfor er det, at man kun lyder mere skør, når man siger, at man ikke er det.

Men okay, jeg ville nok heller ikke tro på min historie, hvis jeg var dem: En dreng og en svane bliver bortført fra Utterslev Mose af et rumskib. Rumvæsnerne smider dem ned i en boblende, blåsort væske og laver kopier af dem, hvorefter drengen og svanen, som nu pludselig kan tale, stjæler en exitpod og flygter.

Det lyder jo vanvittigt.

”Du laver en del videoer om superhelte,” siger psykologen, som hedder Kira.

”Ja,” siger jeg.

”Har du selv drømt om at være en superhelt?”

”Øh ja,” siger jeg. ”Hvem har ikke det?”

”Kunne det måske være, at det er det, der har fået dig til at forestille dig, at du er blevet bortført af rumvæsner?”

”Nej ...” siger jeg. ”Hør nu på mig: Gå hen til fodboldbanen. Der ligger exitpoden. Eller resterne af den. Den brød lidt i brand, så ...”

”Vi vil jo bare gerne hjælpe dig, Joakim,” afbryder hun mig. ”Og første trin i processen er at arbejde på at skelne mellem fantasi og virkelighed.”

Jeg sukker højt, men hun lader, som om hun ikke hører det.

”Jeg vil gerne have dig til de næste par dage at skrive de ting ned, som du oplever,” siger hun. ”Du skal lave to lister: en med de oplevelser, som du ved er ægte, og en med dem, som du tænker kunne være indbildning. Kan du gøre det?”

Jeg nikker. Ikke fordi jeg på nogen måde har tænkt mig at lave hendes åndssvage liste, men fordi jeg bare gerne vil ud af hendes kontor.

Og det lykkes. Endelig får jeg lov til at gå. Jeg skal vente ude på gangen, mens mor taler med psykologen.

Jeg ser ned ad gangen. En rengøringsassistent skrubber gulvet. Over hans hoved hænger tallet 28. Kira ville sikkert mene, at det skulle på listen over ting, jeg bilder mig ind. Men det er ikke indbildning.

Tallene har været der, lige siden jeg kom tilbage. Først stod der 30. Så 29 og nu 28. Andre mennesker kan

tydeligvis ikke se dem, men det betyder ikke, at det bare er noget, jeg bilder mig ind. Det ved jeg bare. Det er virkeligt, bare på en måde, jeg ikke kan forklare. Endnu.

Jeg har ikke sagt noget om tallene til mor eller politiet. De stod af, allerede da de hørte ordet rumvæsner, så hvorfor skulle de tro på, at der hænger tal over folks hoveder?

Døren går op, og jeg bliver revet ud af mine tanker. Mor kommer ud fra Kiras kontor. Hendes blik er mørkt, og hun har en dyb rynke i panden.

